

Arrest

nr. 240 946 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te X, Soedan, op X. U groeide op in uw geboortestad waar u samenwoonde met uw ouders, broers en zussen. Vanaf uw zesde begon u gehoorproblemen te krijgen. U liep wel een tijdje school, maar kreeg nooit scholing aangepast aan uw gehoorprobleem. Uw oudere broer had Soedan inmiddels verlaten omwille van persoonlijke

problemen en was naar België getrokken waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende (zie dossier CGVS 12/14402).

In 2018 bekwamen u en uw moeder een reisvisum waarmee jullie naar België konden komen – op bezoek bij uw broer. Het doel was om in België een medische behandeling op te starten voor uw gehoorprobleem. Een oplossing voor uw medische problemen bleek echter complexer dan gedacht. Uw moeder keerde uiteindelijk terug naar Soedan voor het verstrijken van de termijn van het bekomen visum. U bleef in België bij uw broer in het kader van uw medische behandeling. U diende uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in op 16 juli 2018 bij de Belgische asielinstanties. Tegelijkertijd startten uw advocaat en voogd ook een procedure tot medische regularisatie op.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Verder werd een tolk gebarentaal ter beschikking gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat in uw hoofdte een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Uw advocaat en voogd verklaarden dat u niet naar uw land van herkomst kan teruggaan omwille van uw gezondheidsproblemen, met name uw gehoorproblemen, aangezien in Soedan geen enkele omkadering, onderwijs of opvang is voorzien voor dergelijke personen – in die mate dat uw fysieke integriteit in het gedrang zou komen. Derhalve geeft uw advocaat aan dat u onder deze sociale groep zou vallen en in aanmerking komt voor internationale bescherming

Het CGVS oordeelt echter dat de door u aangehaalde problemen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet valt onder één van de criteria van de Conventie van Genève (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep), noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Uw advocaat en voogd halen aan dat uw leven in gevaar is in uw land van herkomst omwille van discriminatie omdat u tot een minderheidsgroep behoort (met name die van slechthorenden), omdat de overheid geen omkadering en opvang voorziet voor deze personen en omdat er geen bescherming voorhanden is (zie notities CGVS, dd. 6 november 2019, p.8). Het CGVS is echter van oordeel dat - indien de groep van slechthorenden of doven al beschouwd kan worden als een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève – het aan de verzoekende partij is om aan te tonen dat hij of zij discriminatie riskeert of gevallen van discriminatie heeft ondergaan in het verleden. Het is bijgevolg aan verzoeker(s) om aan te tonen dat hij of zij discriminatie riskeert in het land van herkomst omwille van één van de criteria zoals vermeld in de Geneefse Conventie – met andere woorden of de groep van doven en slechthorenden anders behandeld of gepercipieerd worden in uw land van herkomst door de autoriteiten. Uw vertegenwoordigers verwijzen echter enkel naar een zogenaamde algemene discriminatie van doven en slechthorenden in uw land van herkomst zonder deze stelling te staven en zonder hierover objectieve informatie over toe te voegen. Evenmin verwijzen ze naar persoonlijke gevallen van discriminatie die u

tijdens uw jeugd in Soedan zou hebben meegemaakt ten gevolge van uw gezondheidssituatie. Uw advocaat verwijst wel naar een auto-ongeval dat u zou hebben gehad op zesjarige leeftijd in uw geboortestad waarbij u als voetganger aangereden werd doordat u de wagen niet had horen aankomen. Zulke ongevallen te wijten aan uw slechthorendheid kunnen echter ook buiten uw land van herkomst plaatsvinden en zijn niet gelinkt aan een specifieke situatie in uw land van herkomst. Daarnaast haalt uw vertegenwoordiger aan dat er geen geschikte scholing in Soedan voor slechthorenden zou zijn, noch een adequate omkadering (zie notities CGVS, p. 8). Ook deze stelling wordt niet gestaafd door uw vertegenwoordigers. Zelf haalt u wel aan gedurende een periode naar een gewone school te zijn gegaan in uw geboorteland waar u de taal in zekere mate leerde, maar dat het geen aangepaste school voor slechthorenden was (zie notities CGVS, p.8-9). Echter, de vaststelling dat u toegang had tot scholing – weliswaar niet aangepast aan uw specifieke situatie – wijst niet meteen in de richting van (voldoende ernstige) discriminatie in de zin van de Conventie van Genève. Het CGVS beschikt bovendien niet over enige aanwijzingen dat de Soedanese autoriteiten bewust de groep van doven en slechthorenden discrimineert. Uw vertegenwoordigers slagen er evenmin in om het tegendeel aan te tonen – noch slagen ze erin de aangehaalde vrees concreet te maken. Het CGVS kan weliswaar begrip opbrengen voor de niet evidente situatie waarin u zich als dove of slechthorende persoon bevond in Soedan vanaf uw zesde levensjaar, maar beschikt niet over aanwijzingen dat u in Soedan een voldoende ernstige discriminatie heeft ondergaan of zou ondergaan in uw land van herkomst omwille van uw fysieke beperking. Het CGVS stelt verder vast dat er organisaties zijn die zich inzetten voor de groep van doven en slechthorenden in Soedan. Zo is er het ‘Sudanese National Society for the Deaf’ (SNSD), reeds opgericht in 1970 in Soedan, met een bureau in onder meer Khartoum, maar met meerdere branches in de verschillende Soedanese staten. Deze organisatie richtte in 2004 tevens de eerste middelbare school voor doven en slechthorend op en zorgde voor een doorstroming van doven en slechthorenden naar bepaalde universiteiten. Mede door de inspanningen van onder meer deze organisatie bekleedt een aanzienlijk deel van de doven en slechthorenden niet onbelangrijke posities in de Soedanese maatschappij (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS heeft bijgevolg geen aanwijzingen van bewuste discriminatie van doven of slechthorenden door de Soedanese autoriteiten. Uw vertegenwoordigers slagen er ook niet in om aan te tonen dat het eventuele gebrek aan omkadering en opvang in uw land van herkomst het gevolg zou zijn van bewuste discriminatie (en niet het gevolg van een algemeen gebrek aan medische en sociale voorzieningen in Soedan). **Bijgevolg oordeelt het CGVS dat de door u aangehaalde problemen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet valt onder één van de criteria van de Conventie van Genève (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep), noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.** U en uw vertegenwoordigers verwijzen enkel naar een zogenaamde algemene situatie van discriminatie van doven en slechthorenden in uw land van herkomst zonder deze vrees (algemeen) aan te tonen noch (persoonlijk) te concretiseren.

Het CGVS merkt tot slot op – inzake uw medische problemen en in het geval van een gebrek aan de nodige medische verzorging in uw land van herkomst – dat de beoordeling van deze problematiek als dusdanig niet behoort tot de bevoegdheden van de Commissaris-generaal, en u zich hieromtrent desgevallend dient te richten tot de geëigende procedure voorzien bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet – wat uw vertegenwoordigers reeds hebben gedaan zoals ze tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS lieten weten.

U legt tot slot geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Bijgevolg kan op basis van uw bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals op een verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag; schending van artikelen 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

En verzoeker niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn aanvraag in al zijn aspecten voor te leggen.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had, minstens niet de mogelijkheid heeft geboden aan verzoeker om zijn asielaanvraag ten gronde voor te leggen."

Verzoeker betoogt:

"Verzoeker werd afgewezen omdat verzoeker niet zou aangetoond hebben dat er in zijn hoofde een gegronde vrees zou bestaan.

Er moet vooreerst worden aangegeven dat het volledige verhoor slechts beperkt was tot anderhalf uur. Waarbinnen het grootste deel van de tijd verloren is gegaan aan administratie én zoektocht naar de taal gelet op de dubbele vertaling en de verschillen in de gebruikte gebarentalen.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij GEEN leven had in zijn land van oorsprong, dat hij geen enkele aangepaste begeleiding mocht ontvangen én dat zijn leven door dit gebrek meermaals in gevaar was.

Hoewel niet kan ontkend worden dat deze vrees niet uitdrukkelijk werd verwoord door verzoeker zelf gelet op zijn jeugdige leeftijd, hebben zowel de voogd als de raadsman de nodige toelichting gegeven.

De broer van verzoeker, welke toegelaten was bij DVZ het kader van de problemen te schetsen, werd niet toegelaten. Dat verzoeker dan ook niet de nodige uitleg heeft kunnen geven aan het CGVS, ondanks bijstand voogd en advocaat, omdat net beide personen niet uit persoonlijke ervaring én uit het relaas van de moeder van verzoeker hebben kunnen uiteenzetten waarom verzoeker niet terug kan keren.

Het CGVS betwist dat verzoeker als een individuele groep moet in aanmerking komen en dat hij omwille van het behoren tot deze groep in gevaar zou zijn.

De vraag of verzoeker als lid van de groep slechthorende anders behandeld werd, staat buiten enige twijfel.

Verzoeker kon niet genieten van enig onderwijs, er werden geen veiligheidsmaatregelen genomen, geen stappen ondernomen om te voorzien in enige bescherming van zijn integriteit.

Het CGVS tracht de bewijslast om te keren door te stellen dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit de discriminatie zou blijken. Dit element werd nooit opgeworpen tijdens het verhoor en er werd evenmin gevraagd dergelijke elementen uiteen te zetten.

Zoals is gebleken, werden er geen enkele maatregelen genomen om verzoeker toe te laten een opleiding te volgen.

Verzoeker voegt in bijlage een uitgebreid artikel welke aangeeft dat er slechts één - 1 - school is voor doven in Soedan, zijnde in de hoofdstad. niet in Dinder, verblijfplaats van verzoeker.

In dit uitgebreid artikel is er uitdrukkelijk bevestigd dat doven geen toegang hebben tot onderwijs, er geen middelen worden ter beschikking gesteld van doven én dat er aldus een vorm van discriminatie is.

De Doven worden anders behandeld dan normale mensen, net omwille van hun specifieke kenmerken.

Many children with such disabilities were not accepted in formal education and even after their graduation no one would hire them so they had to return to their lands to farm. "They are sometimes marginalized and segregated within their own communities," affirms Mr. Idries.,

<https://reliefweb.int/report/sudan/providinH-education-central-darfur-s-deaf-communitv>

Verzoeker heeft met alle middelen getracht aan te tonen dat haar/zijn leven in gevaar is in zijn land en dat dit gevaar niet enkel puur theoretisch is.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, minstens moet vastgesteld worden dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd.

*Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds beperkt kon uiteenzetten en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.
[...]*".

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift: identiteitskaart (verblijfstitel) en <https://reliefweb.int/report/sudan/providing-education-central-darfur-s-deaf-community>.

3. Beoordeling

3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aan ten aanzien van de bestreden bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft een eerste verzoek om internationale bescherming, en geen volgend verzoek zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.1. Verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de aanvraag in al zijn aspecten voor te leggen, dat het gehoor beperkt was tot anderhalf uur alsook dat zijn broer niet werd toegelaten op het gehoor op het CGVS.

3.3.2. Het blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen en dat verzoeker op 6 november 2019 op het Commissariaat-generaal werd gehoord in aanwezigheid van deze voogd. Verzoeker werd tevens vergezeld door zijn raadsman. Verzoeker, de voogd en zijn raadsman hebben, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren.

Tevens blijkt dat het persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die blijkens de vraagstelling de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

Het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft dan ook in de gepaste en wettelijk voorziene omstandigheden plaatsgevonden en verzoeker heeft wel degelijk de mogelijkheid gehad om, bijgestaan door de voogd en zijn raadsman, de aanvraag in al zijn aspecten voor te leggen. Verzoeker omschrijft daarenboven niet welk aspect van het relaas niet zou zijn aangebracht tijdens het gehoor.

Inzake het betoog dat de broer van verzoeker, die wel aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet werd toegelaten op het persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekers broer ooit gevraagd heeft om aanwezig te zijn op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Evenmin hebben de voogd of verzoekers raadsman dit gemeld of gevraagd tijdens het gehoor hetgeen redelijkerwijze van hen verwacht kon worden indien zij van mening waren dat de aanwezigheid van verzoekers broer onontbeerlijk was voor het goede verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het blijkt daarenboven uit geen enkel stuk dat verzoekers

broer, die op hetzelfde adres woont als verzoeker, zich zou hebben aangemeld op de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS of dat hij in de buurt aanwezig was.

Uit het administratief dossier blijkt tevens verweerder bij de beoordeling rekening heeft gehouden met de verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken die werden afgelegd in aanwezigheid van zijn broer, met de verklaringen in het kader van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, en met de opmerkingen en aanvullingen van de voogd en raadsman tijdens dit persoonlijk onderhoud. Hierbij verklaarde zowel verzoeker (zie NPO p. 8), als de voogd en de advocaat (NPO p. 8-9) dat ze alle redenen voor het verzoek om internationale bescherming hadden kunnen aanhalen. De voogd noch de advocaat drongen tijdens dit persoonlijk onderhoud aan op de aanwezigheid van verzoekers broer. Zij formuleerden evenmin bezwaar tegen de wijze waarop het persoonlijk onderhoud was verlopen. De raadsman stelde op het einde van het persoonlijk onderhoud gewoon dat *"Indien er een gehoor moet komen met de broer, is hij bereid om mee te komen, of aan te komen."* (zie NPO p. 9).

Het verzoekschrift bevat geen bijkomende, concrete en persoonlijke elementen in hoofde van verzoeker waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden.

Omwille van het voorstaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de aanvraag in al zijn aspecten voor te leggen.

3.4.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker aanvoert te behoren tot een sociale groep van doven (zie onder meer *"De Doven worden anders behandeld dan normale mensen, net omwille van hun specifieke kenmerken"*).

3.4.2. Te dezen stelt de Raad vast dat uit de informatie van verweerder en de informatie gevoegd bij het verzoekschrift niet kan worden opgemaakt dat de groep van *"doven"* beantwoordt aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat hij behoort tot de sociale groep van personen *"doven"* dient te worden opgemerkt dat hij hiermee voorbij gaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge artikel 48/3, § 4, d) moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en (de Raad onderlijnt de 'cumulatieve vereiste' en zet vet/cursief)
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

De groep van personen *"doven"* beantwoordt niet aan de cumulatieve vereiste deze definitie aangezien deze niet aanzien kunnen worden als in het bezit van een 'eigen identiteit' die in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Tevens blijkt dat verzoeker inspanningen doet om de doofheid te verhelpen; derhalve is betreft het een kenmerk inzake zijn identiteit die hij wenst op te geven.

3.4.3. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker zou behoren tot een 'sociale groep' in de zin van artikel 48/3, § 4, d) toont hij niet concreet aan dat hij daden van vervolging - zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 - zou ondergaan. Het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, wordt bijgevolg niet concreet aangevoerd, laat staan aangetoond. Verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

3.4.4. In het verzoekschrift en tijdens het persoonlijk onderhoud wordt verwezen naar discriminatie omwille van de lichamelijke beperking waardoor het leven van verzoeker in gevaar zou zijn. Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een

vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Soedan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. De *in casu* ingeroepen discriminatie van doven in Soedan is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.4.5. De Raad volgt verweerder waar deze in de replieknota wijst op de verklaringen van verzoeker/diens broer op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd naar de vrees bij terugkeer in het land van herkomst, werd het volgende antwoord gegeven: *"Bij een terugkeer zal ik niet de nodige bijstand en opleiding kunnen hebben zoals ik hier heb."* Voorts werd er aangegeven *"Ik heb het land verlaten om een beter leven te kunnen hebben."* Daarnaast werd er uitdrukkelijk ontkend ooit nog andere problemen te hebben gehad met de autoriteiten, medeburgers of problemen van andere aard (zie vragenlijst CGVS, afgenomen op de DVZ op 05/10/2018).

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde verzoeker zelf geen concrete problemen in Soedan aan en verklaarde hij in België te zijn gebleven omwille van de gehoorproblemen en de medische ingrepen die men in België zou uitvoeren.

Verzoekers raadsman verwees op het einde van het persoonlijk onderhoud wel naar discriminatie, waardoor het leven van verzoeker in partij in gevaar zou zijn, maar concretiseerde dit niet (NPO p. 8).

3.4.6 De informatie bij het verzoekschrift is niet van aard om aan te tonen dat de beoordeling door verweerder niet correct is. Zo blijkt dat het artikel specifiek handelt over (het gebrek aan) onderwijs voor doven in Centraal-Darfur, terwijl verzoeker partij afkomstig is uit de provincie Sennar. Bovendien stelt het artikel niet dat er maar één school voor doven is in heel Soedan, maar wel dat er maar één school is in die specifieke regio (Centraal-Darfur).

Uit de door verweerder gehanteerde informatie blijkt dat *"Sudan's Society of the deaf"* er in geslaagd is om 14 instituten voor doven op te richten in heel Soedan, en 22 afdelingen van de organisatie, dat er in 2004 een eerste middelbare school speciaal voor doven-stommen werd opgericht, alsook dat er leerlingen van deze school later zijn afgestudeerd aan de universiteit.

3.5. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS